

וקשת הטווחים מנקודות שיגור באזור הוולגה מכסה את כל אירופה. הגנה אפקטיבית נגד טילים כאלה לא קיימת, וזמן ההתראה בטווחים הקצרים של הזירה האירופית הנו קצר ובלתי משמעותי. את מערך טילי "SS-20" משלים המפציץ הגרעיני "טופולב". מהירותו — 2.5 מאך, טווח טיסתו — כ-10,000 ק"מ, והוא מסוגל לשאת כשמונה טון פצצות. קצב ייצור מטוסים אלה הוא כ-25 לשנה. הפלישה הסובייטית לאפגניסטן והתגובות המבוהלות במקצת לפעולה זו מעניקות להפרכת מאון הכוחות באירופה ממדים חדשים. אם תתמיד האווירה המתוחה השוררת עתה בעולם המערבי, על רקע פלישה זו, ייעשו בוודאי מאמצים להחיש את הצבת הטילים במדינות נאט"ו, כדי להשיב את שיווי המשקל הגרעיני על כנו.

העצמים כשטח משמשים אלה כנקודות התייחסות, אשר על פיהן נגעל הטיל אל מטרתו, כאשר מנגנון תמרון מאפשר תיקון מסלול הגלישה לעבר המטרה. שיטה מתוחכמת ומהפכנית זו של הנחיית טילים, מבטיחה דיוק פגיעה כמעט מוחלט במטרות נקודה. בניסויי ירי שנערכו בתחילת 1978 הפגינה המערכת דיוק מעולה; ולאחר שחמישה טילים פעלו ללא דופי (האחרון פגע 25 מ' ממוט שציין את המטרה), הוחלט להכניס את הטיל לשירות. ולבסוף, עוד מספר מלים על מערכות הנשק הסובייטיות. ה-"SS-20" הנו טיל בליסטי חדיש, משוגר ממשגר נייד, ובנוי בדגם הראש המתפצל (MIRV) לשלושה ראשים גרעיניים בעצמה של כ-400 קילוטון. כל ראש חץ מתוכנן לפגוע, אחר הפיצול, במטרה אחרת. טווח הטיל הוא 4,500 ק"מ.

אמצעי ל"א, נראית קשה לביצוע. מומחים מערביים מעריכים את עלותה של מערכת זו ב-20-50 מיליארד דולר. טילי "פרשינג" דגם-2, אשר בדומה לטילי השיוט מהווים אף הם מערכת נשק מתוחכמת מאוד, מבוססים על "פרשינג" דגם-1 הנמצא בשירות זה כ-15 שנה. (בעבר מסרו מקורות זרים, כי גם צה"ל תכנן רכישת טיל זה). הפיכת דגם-1 לדגם-2 כוללת בעיקר שני שינויים. דגם-2 הינו טיל דרשלי, גורם המקנה לו טווח של כ-1,800 ק"מ (נתונים רשמיים על טווח לא פורסמו עדיין). לעומת 700 ק"מ של דגם-1, השינוי השני הנו בהנחייה הסופית. עם התקרב הטיל במסלולו הבליסטי אל אזור המטרה, מתחיל מכ"ם הנמצא בטיל בסריקת השטח, כדי לגלות עצמים טופוגרפיים הנמצאים במפה אשר הונח לתוך המחשב שבטיל. עם גילוי

XM-2

XM-3

נגמ"שי לחימה חדישים לחי"ר האמריקני

נושא תשעה אנשים — שלושה אנשי צוות (מפקד, תותחן, נהג) ושישה לוחמים. ל-XM-2 חימוש מגוון רב. בצריח מותקנים תותח אוטומטי 25 מ"מ, שני טילים נ"ט Tow או Dragon, מקלע 7.62 מ"מ ומרוכות עשן. בתוכה ישנם שישה רובים M-16 המותקנים כנשק-רק"ם בתוך מגינים כדוריים מיוחדים. ה-XM-2 מסוגל לשאת תחמושת-בטן רבה, כולל חמישה טילים נ"ט נוספים. דגם נוסף של נגמ"ש זה, המכונה XM-3 או CFV (Cavalry Fighting Vehicle) מיועד בעיקר ללחימה נ"ט ולסיוור. לצורך מילוי משימות אלה הוגדלה כמות הטילים נ"ט שהוא נושא ל-12 (שניים במשגרים ועשרה בכטן). וזאת על חשבון הורדת מספר הלוחמים ל-5. הצבא האמריקני מתכוון להצטייד ב-6,889 נגמ"שי XM-2, אשר יוכנסו תחילה לשימוש בדיביזיות השריון שיצוידו בטנק-המערכה החדש XM-1. בדיביזיות המצוידות בטנקי M-60 ימשיכו להשתמש ב-M-113, אשר בשנים האחרונות החלו להכניס בו שיפורים שונים. כן עומד צבא ארה"ב לרכוש כ-3,000 נגמ"שי XM-3.

* עיי' "מערכות" 251-252, אוקטובר 1976, עמ' 13-16.

הנסיעה, כולל בעת הלחימה. ב-M-113 מגוון לחי"ר תוך כדי נסיעה, אך חשוף בעת קרב, שכן כדי להפעיל את נשק-הסיפון יש לצאת מתא הלחימה. הרוסים היו הראשונים שהכניסו לשימוש נגמ"ש מודרני, ו-BMP, המאפשר לחי"ר להילחם מתוך הנגמ"ש בחסות שריונו. נגמ"ש זה מצויד גם בתותח ובטילים נ"ט המאפשרים לו להילחם אף בטווחים ארוכים. עתה הולכים גם האמריקנים בכיוון זה. מאז שנות ה-60 נמצא בפיתוח רק"ם לחי"ר, העתיד להחליף את הנגמ"שים מסוג M-113. ההיסטוריה של פיתוח רכב זה רצופת תקלות, הן במישור הגדרת התכונות המבצ' עיות הנדרשות והן בביצוע הטכני. במהלך חבלי-לירה קשים אלו שונה כינויו של הרק"ם מ-Mechanized Infantry MICV ל-Combat Vehicle (Infantry Fighting Vehicle) ל-XM-2, ולבסוף לכינויו הנוכחי — XM-2. הנגמ"ש החדש שוקל למעלה מ-21 טון, מהירותו המכסימלית — 66 קמ"ש, ולמנועו הספק של 500 כ"ס. המאפיין החיצוני הבולט ביותר שלו, לעומת ה-M-113, הוא צריח בעל יכולת צידוד של 360 מעלות. נגמ"ש זה

בקרב קמבריי (אוקטובר 1917) הצליחו אמנם הטנקים הבריטיים, לראשונה, להבקיע פרצה משמעותית בחזית הגרמנית, אך הישג מקומי זה לא נוצל, שכן החי"ר לא עמד ב"קצב השריון"; נוצר נתק בין השריון לבין החי"ר, ועתודת הפרשים לא הצליחה לחבור לטנקים ו"לנצל הצלחה". קרב קמבריי סיפק הוכחה לא רק לפוטנציאל הטמון בטנק, אלא גם לצורך בניוד החי"ר. ואמנם, הגנרל פולר — אחד מ"נביאי השריון" הראשונים, שהשתתף בתכנון קרב זה — המליץ כבר בסוף מלחמת העולם הראשונה לבנות רק"ם ייעודי לחי"ר. מאז ועד היום קיימת מחלוקת לגבי אופן שילובו של החי"ר בלחימת השריון, ולגבי התכונות הדרושות לרק"ם. יש הרואים ברק"ם "מונית", המביאה את החי"ר לשדה הקרב, כאשר את הלחימה עצמה מנהל החי"ר רגלית, מחוץ לרכב. אחרים רואים ברק"ם החי"ר כלי לחימה של ממש, בדומה לטנק, המיועד ללחימה רכובה. החזל"ם האמריקני ואחריו ה-M-113 נתנו תשובה חלקית בלבד לבעיות הלחימה הרכובה. בזחל"ם חשוף החי"ר משך כל